

Sygn. akt IV Ka 68/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2017 r.

sprawy **D. Z.**

syna A. i A. z domu L. (...) roku w W. z art. 97 k.w. w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym DzU z 2012 r. poz. 1137

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 19 grudnia 2016 r. sygnatura akt III W 675/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego D. Z. od zarzutu popełnienia przypisanego mu wykroczenia z art. 97 k.w.;

II. stwierdza, iż koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 68/17

UZASADNIENIE

Wobec D. Z. skierowany został przez Komendę Miejską Policji w W. wniosek o ukaranie w którym obwiniony został o to, że:

w dniu 27 lutego 2016 r. w miejscowości W. woj. (...) około godziny 12:55, na ul. (...) kierując samochodem marki T. nr rej. (...) wyprzedzał inny pojazd bezpośrednio przed przejściem dla pieszych, to jest o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust.3 pkt 1 Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem z dnia 19 grudnia 2016 roku sygn. akt III W 675/16:

I. obwinionego D. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 26 ust 3 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. prawo o ruchu drogowym DzU z 2012 r. poz.1137 i za czyn ten na podstawie art. 97 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 zł (dwieście złotych);

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania w kwocie 100 zł (sto złotych) oraz kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją obrońcy obwinionego, który zaskarżył wyrok w całości, a wyrokowi temu zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę polegający na przyjęciu, iż obwiniony miał zamiar i wyprzedzał inny pojazd bezpośrednio przed pasami, powstały w konsekwencji naruszenia prawa procesowego, w szczególności w postaci rozstrzygnięcia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść obwinionego, a dotyczących prędkości obu pojazdów oraz ich położenia względem przejścia,

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu czynu.

Sąd okręgowy zważył co następuje;

apelacja jest zasadna.

Zarzuty apelacji doprowadzają do możliwości przyjęcia wersji zdarzenia innej od tej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ale równie prawdopodobnej i niemożliwej do wykluczenia w aspekcie przeprowadzonych dowodów. Sąd I instancji w istocie odwołuje się jedynie do zeznań świadków Ł. B. i Ł. K., jednak w oparciu o wskazane relacje nie sposób ustalić dokładnego miejsca wykonywania manewru przez obwinionego jak i trybu jego wykonywania. Dziwić musi fakt ustalenia i zatrzymania obwinionego w znacznej odległości od miejsca zdarzenia w zestawieniu z zaniechaniem ustalenia i przesłuchania kierującego V. (...), który miał być wyprzedzany.

Zgodnie z art. 26 ust.3 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym (Prd) kierującemu pojazdem zabrania się wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany. Wyprzedzanie natomiast, to przejeżdżanie (przechodzenie) obok pojazdu lub uczestnika ruchu poruszającego się w tym samym kierunku (art.2 pkt 28 Prd). „Bezpośrednio przed przejściem dla pieszych”, to miejsce wyznaczone poziomym znakiem podwójnej linii ciągłej, jak widać to na zdjęciu (k.103). Z notatki sporządzonej po zdarzeniu (k.2) wynika, iż do wyprzedzania miało dojść na wysokości posesji nr (...), co mogło ale nie musiało mieć miejsca bezpośrednio przed przejściem dla pieszych. Ponadto poruszanie się z jednostajną prędkością obok pojazdu jadącego w tym samym kierunku, który zwalnia daje wrażenie wyprzedzania, co słusznie podniesiono w apelacji, jednak nie stanowi wyrażenia woli wyprzedzania przez kierującego pojazdem poruszającego się z jednostajną prędkością.

W ramach czynności wyjaśniających celowym zatem było dokładne ustalenie prędkości poruszania się obu pojazdów (wyprzedzanego i wyprzedzającego) i miejsca wykonania rzekomego manewru wyprzedzania, co jednak nie nastąpiło. Brak jest utrwalenia obrazu popełnionego wykroczenia, nie sporządzono też dokładnego szkicu miejsca zdarzenia z uwzględnieniem usytuowania pojazdów. Policjanci wykonujący czynności z udziałem innego kierującego nie mieli w istocie możliwości precyzyjnego ustalenia jak poruszały się pojazdy na przeciwległym pasie ruchu, a zatem relacje tychże świadków mają charakter ocen, których trafności obecnie nie sposób zweryfikować. Wątpliwości natomiast, które istnieją w ramach oceny materiału dowodowego winny być rozstrzygane na korzyść obwinionego (art.5§2 kpk w zw. z art.8 kpw). Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk w zw. z art.109§2 kpw).

O kosztach sądowych z uwagi na treść zapadłego rozstrzygnięcia, orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw stwierdzając iż wydatki za to postępowanie ponosi Skarb Państwa.